

Sagnet om Vølund

Engang for længe siden boede der en konge i Finland. Han havde tre sønner. De var utrolig smukke og enhver pige ville falde for dem. De boede i en dal, der ikke bestod af andet end skov. Der var næsten ingen mennesker. Til gengæld var der ulve, bjørne, rensdyr og elsdyr. Vintrene er meget hårde og man kan gå i flere dage uden at møde
5 mennesker.

Kongens tre sønner kunne godt lide at gå på jagt. En dag de var ude at jage så de tre smukke svaner. Disse svaner var dog ikke svaner, men valkyrier i deres svaneham. Valkyrier er de kvinder der bestemmer, hvem der skal falde i kamp og dermed komme til
10 Valhal og hvem der skal overleve. Disse valkyrier fik lyst til at bade i en nærliggende sø, og smed derfor deres svaneham og kastede sig ud i søen. Hvis deres svaneham blev væk kunne de ikke komme der fra.

Mens de sad og redte deres hår ud efter svømmeturen kom de tre brødre fordi. De blev
15 naturligvis forelsket i de tre valkyrier og viste dem deres hytte. Valkyrierne blev også forelsket i de flotte fyre og de levede sammen i 7 gode år. Det ottende år fik valkyrierne hjemve og den niende vinter fandt de deres svaneham og fløj hjem.

Alt dette skete mens de tre brødre var på jagt. Da de kom hjem var huset tomt og øde. De
20 blev enige om at drage ud for at finde de tre valkyrier. Den ene bror drog mod øst, den anden mod syd, mens den sidste, Vølund, blev i huset, hvis valkyrierne nu kom hjem af sig selv. Tiden gik og Vølund begyndte at kede sig. For at få tiden til at gå begyndte han at smede ringe.

25 Vølund var en dygtig smed og han formede nogle flotte ringe af guld. Ringene blev hængt op på en bastsnor i loftet.

Kong Nidud fik imidlertid nys om at der var meget guld at finde hos Vølund og drog derfor af sted med sine krigere. De var alle klædt i brynjer for en sikkerheds skyld. De sneg sig frem i mørket og kom til sidst til Vølunds hytte. De slog døren ind, men hytten var tom. De
30 kiggede på ringene. I alt var der syv hundrede! Kong Nidud kunne ikke dy sig og tog til sidst en af ringene, hvorefter de gemte sig i skjul af mørket.

Da Vølund kom hjem, tændte han op i pejsen intet anende om at kongens krigere var tæt ved. I skoven havde han skudt en bjørn. Han havde slagtet den derude og taget skindet
35 og alt det kød han kunne bære med sig. Han lagde nu alle ringene på skindet og opdagede straks at der manglede en. Det var hans elskede kone Alruns ring der manglede.

Han troede hun var kommet hjem, men bare var ude i et ærinde. Han ventede på hende
40 man faldt til sidst i søvn. Da han vågnede op var han bundet på hænder og fødder. Vølund nægtede at have fundet guld i jorden. Kong Niduds kone hørte dette og hviskede til sin mand: "Tro ikke på hvad han siger" De førte derefter Vølund hjem til deres kongsgård, hvor Kong Nidud gav sin datter Bodvild Alruns ring.

45 Kongens kone kunne ikke lide Vølund og den måde han kiggede på ringen, så hun bad hendes mand om at sætte Vølund ud på en ø, der hed Søholm. Kongen gjorde som hans kone havde bedt om, og han skar samtidig Vølunds sener over. Vølund var sur og ville have hævn over det kongen havde gjort. En dag kom kongens sønner ud til ham på øen. Han sagde da til dem: "Kom igen men kom alene" og det gjorde de to sønner.

50 Da de kom igen krævede de nøglerne til Vølunds store kister, hvor han gemte alt hans rigdom. Vølund var hurtig i vendingen og huggede hovederne af drengene. Han gemte deres kroppe under blæsebælgen. Af deres hoveder lavede han to drikkekar, som han forgylde og sendte til kongen. Af tænderne lavede han en halskæde, som sendte til
55 Bodvild og øjnene formede han som ædelsten, og dem fik kongens kone.

En dag kom Bodvild ud til ham på øen. Hendes guldring var gået i stykker og Vølund tilbød at lave den. Han skænkede mjød op for hende og hun drak. Hun mærkede derfor ikke

- 60 hvad Vølund foretog sig med hende: "Nu har jeg endelig hævnnet min svie og smerte. Selv om kongens sendebud skar min haser over, røvede de ikke min manddomskraft!" lo Vølund. Han tog sin fjerdragt på, som han havde lavet i smug og fløj over til kongens gård. Han vækkede kongen og sagde: "Sværg ved Odin at du ikke vil gøre min kone noget ondt, hvis du kender eller finder hende, og jeg vil da fortælle dig hvor dine sønner befinder sig."
- 65 Kongen gjorde som Vølund havde sagt og Vølund fortalte ham derefter at hans sønners kroppe lå under blæsebælgen og han fortalte også om gaverne til kongen. Til sidst fortalte han at kongens kære datter nu tyngedes af Vølunds barn. Kongen blev meget vred, men kunne jo ikke gøre noget ved det, og Vølund kunne frit flyve væk.